

keige surema kusdiwarrandusse wasto ümberwahhetada. — Ka nende au-wåårt kirriko ðppetaja tulli neid waatma ning terretama, ja sest neil olli suut rõõm se-pärrast, et nende hingे karjane nende mestaest wågga armas ja fallis olli. Pakkus eßsite wanna mehhete ja siis noorte perrewallitsejatele sõbra fát, ja läks párrast sedda, fui olli monned targad sannad nendega kõneleend, selle lapjokesse jure, kes kanna ue kátki sees maggas, mis norikule olli prudi aumiks kinkitud. Ðppetaja panni tassasel wiñil fát lapse Pea peále, ja õnnistas teed nende sannadega: „Jesand olgo sunnuga ja piddago sinna eddespiddi! Jesanda teed truiste funni! Oled ful úks armeto mahhajánud lomoke, agga segipärast wóttab sunnuga Jummalahho õnnistamisse Waim findlat asset siin madala kattusse al.”

Ennam ei ðölnud mitte, terretas rah-

wast, lättis neid Jummalaga ja läks oma rahho-teed edðasi. Et neid ful wåhhe tanno olli, mis temma suust kuulsaks said, ommiti se olli seál perrerahwo melest nenda, nago olleks neile tait justust piddanud: ni wågga tundsid meelt ja móited taewa pole üllendatud. Wótsid ennestele sedda findlat ja jummalakattilisko nou, sedda last Jummalala auks ja temma omma hinge ðnnistusseks ülleskasvatada.

Se hea sowiminne ja se nago prohveti sauna, mis kirriko ðppetaja seál olli ráki-uid, se läks natiuke awalt sannast sannani töeks. Keik mis nored perrewallitsejad noudsid ja fátte wótsid omuna maia ülles-piddamisse tarvis, se sai neile ðuneksi ja siggidusseks. Nende ommod tihased lapsed, misga helde Jummal uid eddespiddi olli ðnnistanud nende abbiellus, leidjid sedda noort Mariat fui tru eelkája jummalapäratalisse tee peált ja fui lahke ðdde; ja tem-